

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 320/2021
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Новаковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 245/19 од 11.03.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 566/20 од 27.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Новаковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 245/19 од 11.03.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 566/20 од 27.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 245/19 од 11.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 05.03.2020. године до 11.03.2020. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка и то за обављено графолошко вештачење у износу од 13.150,00 динара, на име награде браниоцу по службеној дужности износ од 187.125,00 динара, на име нужних издатака оштећеног ББ за ангажовање пуномоћника износ од 368.250,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и обавезан је окривљени да на име имовинскоправног захтева оштећеном ББ плати укупан износ од 21.500 евра са каматом коју одређује Европска Централна банка, почев од дана пресуђења до дана исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а за остваривање евентуалног вишка имовинскоправног захтева, оштећени је упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 566/20 од 27.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Небојша Новаковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак и одлуку или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или му изрекне знатно блажу казну.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је побијаним пресудама прекорачена оптужба и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што је суд изменио време извршења кривичног дела и окривљеног огласио кривим да је кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, извршио у периоду од августа 2008. године до краја 2010. године, док је у оптужном акту надлежног јавног тужиоца као време извршења кривичног дела наведен 25.08.2008. године, дакле у периоду дужем од онога који му се оптужним актом ставља на терет.

Изнете наводе из захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 420. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела описане у оптужном акту додавањем веће криминалне активности и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, доношењем побијаних правноснажних пресуда суд није повредио субјективни ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету

окривљеног, јер је, и поред описане измене времена извршења кривичног дела, по оцени овог суда, чињенични опис остао у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика.

Стога, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, при чему је околности наведене у предметном захтеву за заштиту законитости одбрана окривљеног изнела у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 2. пасус шести, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на исте разлоге упућује.

Осим наведеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 441. став 3. ЗКП. Међутим, образлажући истакнуте повреде бранилац суштински износи свој став да се у конкретном случају ради о грађанско - правном односу и полемише са утврђеном висином износа који је окривљени прибавио за себе довођењем оштећеног у заблуду, што представља повреду из члана 440. ЗКП.

Осталим наводима захтева – да су разлози пресуде нејасни и противречи изреци и да је сама изрека нејасна, бранилац указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Како повреда закона из члана 440. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, Врховни касациони суд се у оцену истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.
За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић